

DOBOZI ESZTER

Így üzennek

„Kinyúló két kéz, távol
időből, óceánból”
(Illyés Gyula: Két kéz)

*Költők fejedelmétől
ahogy himnusz két kézről
tör fel, s fölmagasztosul
bütyke, árka, s mint vonul*

*a kiserkenő vérrel,
s áthat az időn-téren
minden, ami fájhatott
egykor, kora hajnalok*

*fáradalma, s estéke
tömörült dacos énné,
öntudattá, így tör rám
a fájdalom ma, körtánc*

*hiába vár, hiába
szó, dal. Erő hiánya
dönt fölöttem, s bár öltre
nem mehetek, a dőre*

*akarát hajt. A lélek
korbácsa csak a vétkem:
futnék tetőre most is,
tágasságot, égboltnyit*

*esdek, áhitok egyre,
s mint ki átokkal verve,
– hányad íziglen? – nyilall,
szúr, hasogat, s mint vihar,*

*szaggat egész valómban.
Ismerős valahonnan:
élő anyagnak kínja,
mely a testet lebírja.*

*Lépek, s anyánk fájdalma
kísért, átszállt vállamba
apánké, derekamban,
hátamban az elhaltak*

→

*fölsajognak. Mint örök
vannak velem az ősök.
Így üzennek a múltak,
így, akik aláhulltak.*

*Ez most a bére annak,
hogy sorsuk odahagytam:
idők mélyéig sújtó
gyötrés. Egeket dúló.*

Virtuális utazás

*A könyvszekrény üvegén a látványt,
mely átdereng az ablak föggönyén,
kettőződve nézheted. A páfrány-
fenyő levelén ahogy áttör és*

*megremeg a fény, s lombját borzolja
enyhe szél, már-már valónak hinnéd
e képet. Mert ki hajléka foglya,
mását látja csak annak, mi kint él.*

*Olykor kilépve mégis az ajtón,
mintha egy kedves kéz az arcodon
érintene meg, ha feléd szalad*

*lágú áramlásokkal a lég. Arról,
hogy rég hegyekben voltál otthonos,
ma virtuális terek vallanak.*

Epigramma

*Kettétörtek? Vannak lények, kiknek a teste
kettőzött erejű, s kettévágva is él.*